

КАКВО МИ РАЗКАЗА ЕДНА ПЧЕЛИЦА.

Баща ми е старъ пчеларъ. Отъ години наредъ, той грижливо отглежда пчели. Колко пжти, презъ дългитъ зимни нощи, ми е разказвалъ за чудния животъ на пчелитъ. Съ захласъ слушахъ всичко и струва ми се, че вече познавахъ пчелитъ. Знаехъ, че пчелата жили и първоначално се много страхувахъ, но после свикнахъ на лошото жили. Разбрахъ, че пчелата никога не напада сама, а съ жилото си служи само когато я дразнатъ съ нѣщо или е застрашена отъ нѣкоя опасностъ. Живота на пчелитъ ме интересуваше. Очудвахъ се на задружния имъ животъ, на умѣнието имъ да си строятъ восъчни пити, на голѣмата дисциплина и редъ, които царуваха вътре въ кошера и на какво ли не още. Много пжти, застаналъ предъ нѣкой кошеръ, наблюдавахъ съ часове игривитъ пчелици. Едни бърже изхвъркваха изъ кошера, други обикаляха около вратичката, трети се връщаха съ жълтъ прашецъ по крачката си.

Общъ шумъ — бръмчене. Като че ли всѣка пчеличка викаше съ особения си гласецъ, а другитъ, въ купомъ или поотдѣлно, ѝ отговаряха. Наистина тѣ си приказваха нѣщо помежду си. Водѣха разговоръ, който сами можеха да си разбератъ.

Колко ми се искаше и азъ да разбирамъ отъ езика имъ! Да зная, напримѣръ, за какво постоянно брънкаха, за какво се събираха на купчинки предъ вратичката на кошера и издаваха ту тжженъ, ту радостенъ гласъ?

Единъ пжтъ попитахъ татко, мога ли да се науча да разбирамъ езика на пчелитъ. Татко ме погледна, помисли малко и каза:

„Щомъ като искашъ ще можешъ, но едно трѣбва да знаешъ: обичай пчелитъ, не се страхувай отъ жилото имъ, бжди постояненъ и всѣкога се интересувай отъ тѣхъ — и когато сж добре и когато иматъ нужда отъ твоята помощъ и подкрепа. Така, малко